

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2015. április-május

A MEÖT és az MKPK húsvéti közös üzenete

Budapest – „Húsvétkor Krisztus feltámadását ünnepli a keresztény világ. Ennek az ünnepnek a titka egyszerre régi és új; időben történik, de örök; halandó, de halhatatlan” – írták a Magyarországi Egyházak

Ökumenikus Tanácsának tagjai, valamint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia képviselői közös húsvéti levelükben. Az alábbiakban ezt olvashatják.

Húsvétkor Krisztus feltámadását ünnepli a keresztény világ. Ennek az ünnepnek a titka egyszerre régi és új; időben történik, de örök; halandó, de halhatatlan. Krisztus ugyanis Isten léteire „magára vette az emberi természetet, szenvedett a szenvedőkért, fogoly lett a bilincsbe vertekért, halálra ítélték a gonosztevőkért, eltemették őt a megholtakért, de feltámadt sírjából” (Szárdeszi Melito). Ő feloldozza az elítélteket, életre kelti a halottakat, értelmessé és örömtől sugárzóvá teszi az ember életét.

Belőle fakadnak eszményeink, de a jövőbe vetett reménységünk is. Ebben a fényben látjuk meg, hogy mi a feladatunk a világban. A feltámadt Krisztus ad erőt emberi és keresztény hivatásunk teljesítéséhez. Őt ünnepeljük húsvétkor családjainkban és templomainkban. Krisztus minden szenvedést legyőző szeretetével fordulunk embertársaink felé!

Az ő békéjét kívánjuk minden jó szándékú embernek!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Húsvét, 2015.

Dr. Erdő Péter bíboros
Magyar Katolikus Egyház

Steinbach József elnök   Dr. Fischl Vilmos főtítkár
Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa

Mit cselekedjek?

„Harminc évig jártam templomba anélkül, hogy valaha hallottam volna egy prédikációt is a bibliai felelősségemről, hogy törődjek az árvákkal, az özvegyekkel, a szegényekkel és az elnyomottakkal. Megrendültem, mikor végül rájöttem, milyen nagy része szól a Bibliának a mások megsegítéséről. Úgy töltöttem keresztény életem nagy részét, hogy azt gondoltam, hogy a Biblia arról szól, hogy segíthet nekem Isten. Nem csoda, hogy boldogtalan voltam.” – írja Joyce Meyer A szeretet forradalma című könyvében.

Bár ne lenne igaza a szerzőnek! Bárcsak azt tudnám állítani, hogy elképzelhetetlen, lehetetlen, hogy valaki harminc évet üljön egy templomban úgy, hogy soha ne halljon a mások iránti felelősségéről! Joyce problémája viszont nem egyedüli.

„**Akkor hát mit cselekedjünk?**” (Lk 3:10.) – kérdezte az érdeklődő sokaság bemelegítő Jánost, aki nem sokat tévovázva ezt felelte: „**Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele, hasonlóképp cselekedjék.**” (Lk 3:11.)

Én úgy tapasztalom, hogy a „Mit cselekedjünk?” típusú kérdésekre ma más a válaszuk mint Jánosnak. Mit cselekedj? Hetente egyszer gyere el a gyülekezetbe, ülj le, hallgasd az ígét, vedd át Isten áldásait, ha kedved van, vegyél részt valamelyik gyülekezeti munkában és amikor körbeadjuk a kosarat, akkor adakozz. Ennyi és nem több. És hogy miért? Miért csak ennyit kérünk a mai kíváncsiskodóktól? Talán mert félünk. Félünk attól, hogy az izzadságos munkával összegyűjtött templomlátogatók veszik a kalapjukat és elrohannak, ha mi arról kezdünk beszélni, hogy a hívő élet az adásról, önmagunk megosztásáról és mások megsegítéséről is szól.

Pál apostol is kérdéssel kezdi Krisztus-követő életét és az ő kérdése sem volt más mint az iménti sokaságé: „**Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?**” (ApCsel 9:6., Károli) Márpedig ha valaki eljut eddig a kérdésig, higgyük el, hogy tényleg akar is valamit cselekedni. Mennyivel szegényebbek lettünk volna, ha Pál apostolnak csak ennyit mond Jézus: „**Keress egy gyülekezetet, vegyél részt minden istentiszteleten és naponta háromszor imádkozz.**”

Jézus semmit nem titkolt a remegő Saul előtt. Azt is elmondta neki, hogy sokat kell majd a nevéért szenvednie, de Pál mégsem hőkölt vissza. Na igen – mondhatná valaki –, de ő személyesen Jézustól kapta elhívását. De nem itt van a lényeg? Ha ma valaki valóban Jézustól megszólított, akkor miért félnének attól, hogy az Érte végzett munka elriasztja? Miért ne hihetnénk el, hogy aki meglátja Krisztus sebeit, az önmaga is készsé válik sebeket hordozni? Miért aggódunk amiatt, hogy a sok tennivaló visszaűzi a világba? Harminc évig ülni egy templomban anélkül, hogy egyszer is hallanék arról, hogy miként fejezhetem ki Megváltóm és embertársaim iránti szeretetemet? Ez a riasztó és ez az elfogadhatatlan.

Joyce őszinte vallomása arra készítet, hogy gondolatimat összeszedve készüljek fel arra, hogy mit válaszolok annak az embernek, aki Isten-keresése közben megkérdezi tőlem: „Mit cselekedjek?”

Remélem, sikerül majd bibliai válaszokat adnom ...

Egy család vagyunk!

Nem ismertem Lászlót. Csak néha hallottam róla, általában vasárnap délelőtt, amikor is-tentiszteletünkön az imakérések hangoztak el. Ekkor mondta-kérte felesége, hogy imádkozzunk érte, mert beteg. Tényleg beteg volt. Halálosan beteg. Immár másfél éve annak, hogy együtt kísértük el utolsó földi útjára.

Roma temetés volt. Tíz óra előtt néhány perccel értünk a ravatalozóhoz, ami teljesen üres volt. Csak egy tábla, rajta az elhunyt nevével jelezte, hogy jó helyen járunk. „Hol vannak a gyászolók?” – kérdeztük a temetkezési vállalkozást vezető hölgytől. „Majd jönnek – mondta –, ha a háztól ideérnek.” A halottat ugyanis először a családi háznál ravatalozták fel, ahonnan cigányzenészek kíséretében indult a tömeg a temetőbe.

Tíz óra után talán tíz perccel végre megérkezett a gyászmenet nagybőgővel, hegedűvel. Tarka-barka gyásznép volt ez. Mi fekete ruhákba öltöztünk, de a többség nem ragaszkodott ehhez a színhez. Volt, aki térdnadrágban és papucsban jött, más meg kilós aranylánccal a nyakában, ismét más valaki ittasan. Bizonyára bánatában itta le magát. Ő volt a lehangosabb. Behajolt a nyitott koporsóba és csókolgatta az elhunytat. A szertartást végző katolikus pap egy ideig állt, várta, hogy szóhoz juthasson, de hiába. Aztán egy alkalmasnak látszó pillanatban elkiáltotta magát, hogy: „Én elmondom amit szeretnék, aztán utána maguk folytathatják!” Belementek az alkuba.

A pap keresztet vetett, énekelt, majd elővett egy papírt, melyen az elhunyt rokonainak nevei szerepeltek. Valószínűleg a család valamely tagja írta fel a neveket, mert a plébánosnak komoly energiát kellett kifejtenie, hogy kibogozza, kit hogy hívnak. A szertartás közben oda-jött hozzánk egy asszony, egy hívő, roma asszony. „Egy kicsit idejövök, mert én itt, közöttetek érzem jól magam” – mondta.

A pap hamar befejezte mondandóját, de a sírkertbe csak nagy sokára tudtunk elindulni. Néhány gyászoló ugyanis nem akarta engedni, hogy lecsukják a koporsót. Végül aztán sikerült, de miután betették azt az autóba, ketten-hárman mellé furakodtak és ismét felnyitották a fedelét.

Mi a tömeg végéhez csatlakoztunk. Többen méregettek bennünket, mintha nem értenék, hogy ez a néhány „sápadt arcú” hogy vetődött ide. Ha megkérdeztek volna, ezt mondjuk: „A testvérünk férje halt meg. Mi összetartozunk, egy család vagyunk!” Ezt az özvegy is így gondolta. A temetés végén síró szemekkel jött oda hozzánk, hogy megköszönje otlétünket. „Elmondani sem tudom, hogy milyen jól esik, hogy itt voltatok. Nekem ti vagytok a családom” – mondta sírva, mi meg sírtunk vele együtt ...

A konyha butító légköre

„Eltársak, ahhoz, hogy jobban éljünk, még egy kicsivel jobban kell dolgoznunk” – mondogatta Kádár János valamikor a 70-es években. A X. pártkongresszuson pedig azt fejtegette, hogy „a szocializmus a munka társadalma”. Hogy mennyire komoly üzenete volt ez a 70-es éveknek, jól mutatja, hogy a kongresszus írott anyagát 545 ezer példányban jelentették meg.

A kádári felfogás persze áldozatokkal is járt. Jó példa erre a nők helyzetének alakulása, akiknek a lenini eszmék alapján – főleg a munka világában – igyekeztek egyenjogúságot biztosítani. Egy 1972-es kiadvány Lenin szavait idézi: „...nem lehet biztosítani a valódi szabadságot, a szocializmusról nem is szólva, sőt még a demokráciát sem lehet felépíteni, ha nem ragadjuk ki a nőket a háztartás és a konyha butító légköréből.”

A szavak mellől persze a tettek sem maradhattak el. 1960 és 1970 között mintegy kétmillió nőt vettek munkaviszonyba. Ezzel csak az volt a probléma, hogy a termelésben eltöltött időt követően a konyha butító légkörét továbbra is magukba kellett szívniuk. Egy korabeli vizsgálat szerint egy átlagos munkásnő napi 4,2 órát töltött házimunkával. Persze a szocializmus próbálta orvosolni a bajokat; ekkor hozták létre az üzemi étkezdéket és a mosodákat, hogy a dolgozó nők válláról levegyék a terhet. A bevásárlás és takarítás – a gyereknevelésről nem is beszélve – még így is a nőkre maradt, de 1971-ben Erdei Lászlóné a Nótanács elnökeként biztató jövőképet festett fel: „...a háztartási munka könnyebbé vált, mivel bevezették a szabad szombatot, [...] korszerűen felszerelték a lakások, terjednek a háztartási gépek, és jó tisztítószerük kaphatók.” Vagyis a jobban dolgozó elvtársak rákölthették a pluszbevételeket egy olyan modern életre, ahol a családanyát alig látta a férje, gyermeke, mert ha nem a gyárban, akkor a lakásban dolgozott, vagy éppen valamelyik bolt előtt ácsorgott kenyérré várva.

A 70-es évek óta a háztartásvezetés egyértelműen könnyebbé vált; mikrohullámú sütők, takarítógépek, automata mosógépek segítik a munkát. Ennek ellenére a KSH egy 2002-es felmérése szerint egy átlagos magyar nő továbbra is napi négy órát tölt házimunkával. Hát nem érdekes ez?

A bibliai Márta is jól ismerte a konyhai légkört, hiszen még akkor is azt szívtá, amikor egy másik helyiségben mennyei légkör uralkodott. Ekkor mondta neki Jézus: „**Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel, de egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.**” (Lk 10:41-42.)

A mai Márták is pontosan tudják, hogy nem is olyan egyszerű időt szakítani a jobb részre. Az ő dolgukat, választásukat könnyítjük meg, ha férjként, édesapaként vagy akár cseperedő gyermekként néha-néha mi is beleszippantunk a háztartás és a konyha nem is olyan butító légkörébe.

Biztos jövő

Egy felmérés szerint az amerikai tinik 68 százaléka nem hiszi, hogy ennek a világnak van jövője, 32 százalék pedig meg van győződve arról, hogy nukleáris pusztítás áldozata lesz.

Nadine Broznan a New York Timesben közzétett 1993-as kutatásában arra világított rá, hogy a hetvenes évek közepén az akkori tinik a következő öt dologtól féltek a legjobban: hangos zaj, sötét szobák, magas hegyek, veszélyes állatok, idegenek. 1993-ra így változott a helyzet: válás miatt valamelyik szülő elvesztése, betörés, utcai rablás, nemi erőszak, rákos megbetegedés.

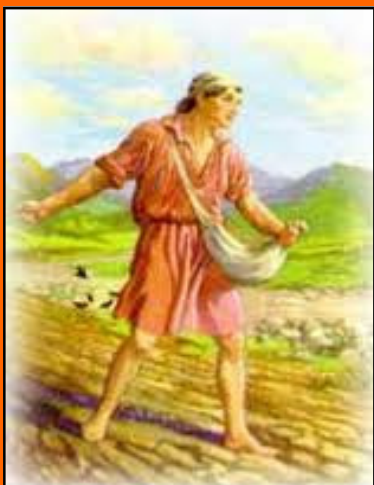
Tizenöt évvel később, 2008-ban egy magyar újságíró így írta le az ifjúság lelkiállapotát: *„A magyar fiatalok félnek attól, hogy nem tudnak teljesíteni az iskolában, félnek attól, hogy nem lesz munkájuk. Már maguk sem tudják mitől, de félnek.”*

Tizenöt évvel később, 2008-ban egy magyar újságíró így írta le az ifjúság lelkiállapotát: *„A magyar fiatalok félnek attól, hogy nem tudnak teljesíteni az iskolában, félnek attól, hogy nem lesz munkájuk. Már maguk sem tudják mitől, de félnek.”*

A várható veszélyekkel és a jövővel kapcsolatban persze nem csak a fiataloknak vannak rossz érzései. Mahatma Gandhit idézem, aki szerint a következő hét főbűn fogja elpusztítani az emberiséget: gazdagság munka nélkül, gyönyör lelkiismeret nélkül, tudás jellem nélkül, kereskedelem erkölcs nélkül, tudomány emberség nélkül, vallás áldozathozatal nélkül, politika elvek nélkül. Mindegyik főbűnt ugyanaz az indulat hajtja: azonnali haszon, csillogás, jólét, akár az elvek és a hit feladása árán is.

„Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe” (Mk 4:26.) – írja az Ige. A magvető számára a jövő a jelentéktelennek tűnő magban van, amit el kell ültetni, öntözni, kapálni kell, hogy végül megjelenjen a búza a kalászban. Ezt adja fel az ember, amikor nem a jövőnek vet, hanem örökké csak aratni akar.

Ha nem akarjuk, hogy a félelmek gúzsba kössenek bennünket, a mulandó helyett gondolkodjunk örökkévaló dolgokban! Jézus ígéretei is túlmutattak a földi, azonnali eredményt ígérő valóságon: **„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”** (Jn 14:2-3.)

Vessünk tehát, de ne a testnek! Jézus is a jövőnek, ráadásul a mi jövőnknek vetett, amikor életét értünk áldozta, mert tudta, hogy: **„Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.”** (Jn 12:24.) Legyen hát bennünk a szántóvető türelme és kövessük Jézus nagypénteki-húsvéti példáját, mert mindnyájunkra nézve igaz: **„Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”** (Jn 12:25-26.)

Hírlevelünkben az áhítatokat
Cartoletti Norbert
püNKöSDi lelkipásztor írta

Ökumenikus imaórát tartottak Budapesten a keresztény vértanúk emlékére

Erdő Péter bíboros vezette március 27-én este a belvárosi Szent Mihály-templomban az imádságot napjaink vértanúíért. A Szent Egyed közösség által szervezett szertartáson részt vettek több keresztény felekezet képviselői is.

A magyarországi keresztény egyházak képviselői és hívei együtt imádkoztak azokért, akik az elmúlt évben életüket adták az evangéliumért. Szőke Péter a Szent Egyed közösség vezetője az ökumenikus imaóra kezdetén Andrea Santorót, a Törökországban vértanúhalált papot idézte:

***„Mi, keresztények nem a kard,
hanem a kereszt emberei vagyunk.”***

Azaz – fűzte hozzá Szőke Péter – nem hordhatunk kardot. Viszont hordoznunk kell a keresztet, azok keresztjét, akiket Krisztus nevéért gyűlölnék.

„Taníts engem az ismeretre, és a helyes felismerésre!”

(Zsolt 119, 66a)

2015. MÁJUS 22. PÉNTEK
18–20 ÓRÁIG

IGEHIRDETÉS:
GÁNC S PÉTER
EVÁNGÉLIKUS
ELNÖK-PÜSPÖK

**SZERETET-
VENDÉGSÉG**

DICSŐÍTÉS

WAY BEYOND ZENEKAR

PÜNKÖSDI KÖZPONTI
DICSŐÍTŐ CSAPAT

BUDAPESTI BAPTISTA
DICSŐÍTŐ CSAPAT

**PÜNKÖSDI ZENÉS
IFJÚSÁGI VIGILIA**

MEÖT SZÉKHÁZ KÁPOLNÁJA

BUDAPEST, MAGYAR TUDÓSOK KRT.-3.

GYÜLEKEZŐ: 17.30–18.00